

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 25 ČÍSLO 2 PRÁZDNINY 2020

Milí poutníci a farníci!

Na prahu prázdnin dostáváte do rukou nové číslo našeho farního zpravodaje. Je poněkud chudší než obvykle. Nejspíš má na tom svůj díl viny koronavirová epidemie. Kvůli ní se na několik týdnů zastavil vnější život ve světě a samozřejmě i v naší farnosti. Bohu díky, že se situace postupně stabilizuje a náš život vrací do normálních kolejí.

Nechceme zapomínat na vděčnost, že jsme opět učinili velkou zkušenost s mocnou přímluvou Panny Marie. Kéž naším poděkováním je putování k Sedmibolestné Panně Marii do Šaštína, kam půjdeme obnovit naše zasvěcení poslední srpnovou nedělí. Vedle řady obtíží a ztrát byla jistě doba karantény i časem milosti. Čím nás mohla obdarovat, se můžete dočíst v jednom z článků Hlasu. A doufám, že každý by mohl přidat i svoji zkušenost. Nenechme ji zapadnout a toho dobrého, co nám dobrého dala doba covidová, se dál držme.

O prázdninách byla v plánu farní pouť do Říma. S největší pravděpodobností se uskuteční později v náhradním termínu. Mnozí asi přehodnotí plány na letošní dovolenou a místo cestování do ciziny raději zůstanou ve vlasti. Může to být skvělá příležitost objevovat její krásy. A dát zapravdu naší hymně, že je to zemský ráj na pohled. Přeji Vám pozeňnaný čas odpočinku, šťastné cesty i šťastné návraty a s Bohem prožitý každý den.

P. Josef Pohanka

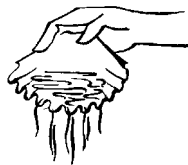
Ze života farnosti

Vypsáno z matrik

(od 1. prosince 2019 do 31. května 2020)

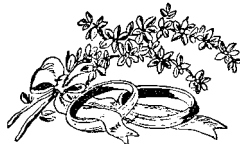
Z vody a Ducha svatého se ve svátosti křtu znovu narodili:

16. února Oliver Vít Matula z Násedlovic
10. května Dominik Josef Kramář z Násedlovic
31. května Štěpán Zeman ze Žarošic

Lásku, úctu a věrnost si slíbili:

14. března Stanislav Vagner ze Žarošic
Jana Staňková ze Žarošic

Branou smrti nás přešli:

3. prosince Milan Horák (1935) z Násedlovic
23. prosince František Hořava (1936) ze Žarošic
15. ledna Josefa Růžičková (1925) ze Žarošic
4. února David Růžička (1999) ze Žarošic
25. února Anežka Benešová (1926) ze Žarošic
20. března Věra Ševčíková (1956) ze Žďánic
3. dubna Jarmila Valentová (1946) z Násedlovic
25. května Ludmila Barvová (1932) ze Žarošic
30. května Marie Vlasáková (1929) z Násedlovic

K modlitbě

Modlitba evropských biskupů v době pandemie COVID-19

Bože, náš Otče, Stvořiteli světa,
všemohoucí a milosrdný,
z lásky k nám jsi poslal na svět svého Syna
jako lékaře našich duší a našich těl.
Shlédni na své děti, které se v této obtížné,
zmatené a zděšené době v mnoha částech
Evropy a světa na Tebe obracejí a hledají sílu, spásu a úlevu.
Osvobod nás od nemoci a strachu,
uzdrav naše nemocné, utěš jejich rodiny,
dej moudrost našim politikům,
sílu a odměnu našim lékařům, sestřám a dobrovolníkům,
věčný život zemřelým.
Neopouštěj nás v okamžiku zkoušky,
ale osvobod nás od všech hříchů.

O toto prosíme Tebe, který s Otcem a Duchem svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Vzděláváme se

Posvěť se jméno tvé

„Poté, co nás Duch Božího dětství uvedl do přítomnosti Boha, našeho Otce, abychom se mu klaněli, abychom ho milovali a velebili, dává z našeho srdce vystupovat sedmeru proseb, sedmeru velebení. První tři se vztahují na Boha a zaměřují nás ke slávě Otce, poslední čtyři, jako cesty k němu, předkládají jeho milosti naši bídu“ (KKC 2803).

Posvěť se jméno tvé!“ To je první prosba Otčenáše. Jako i následující prosby je v řeckém originále formulována v optativu, přacíím způsobu, který čeština nezná. Je to prosba, touha i očekávání, o něž se zasazují Bůh i člověk. Vícekrát Pán Ježíš vyjádřil svoje přání: „Otče, oslav své jméno!“ To bylo smyslem Ježíšova poslání, života i smrti. Má to být životní náplní i jeho učedníků. Což už v Starém zákoně vyjádřil žal-mista: „Nikoliv nám, ale svému jménu zjednej slávu, Hospodine!“

V biblickém pojetí jméno znamená mnohem víc než jen totožnost a jedinečnost osoby. Jméno nás odlišuje od jiných. V semitském světě znát něčí jméno znamená mít jeho podstatu. A tím mít nad druhým moc. Četl jsem, že když Arab hostí cizince, otec nikdy před ním nevyslovuje jméno své dcery, protože kdyby cizinec znal její jméno, měl by moc nad jejím srdcem.

Proto Bible střeží Boží jméno jako „tabu“, protože člověk nemůže manipulovat s Bohem, ale zůstává jemu podřízen. Výraz „posvětit“ nás vyzývá, abychom nad sebou uznali Boží vládu a svrchovanost. Abychom přijali a respektovali Boha jako našeho Otce. A také ho napodobovali svým jednáním, když žijeme v lásce. „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš nebeský Otec!“

V tomto duchu máme zodpovědnost za Boží jméno. Jako ti, kdo znají jeho jméno, mu můžeme dělat dobrou „reklamu“, ale také svým nedůsledným a falešným životem je zatemňovat. Musíme se zahanbením přiznat, že za ateismem (odmítnutím Boha) u řady lidí stojí neautentický život věřících, kteří pravou tvář Boha spíše zastírají, než ukazují. Posvěcujeme Boží jméno tehdy, když jsme věrní svému křesťánskému povolání, usilujeme o to, abychom před Bohem byli „svatí a neposkrvnění v lásce“. Jednoho dne Pán Ježíš zajásal v Duchu svatém a zvolal: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, zjevil jsi je malíčkým...“ Před Bohem máme zůstat dětmi. Už od doby raného dětství v sobě nosíme touhu být dospělí, nezávislí a soběstační. Vymanit se z vlivu rodičů, setřást ze sebe autoritu jiných dospělých. A podobně lidé přistupují k Bohu. Jestliže se k němu otočíme zády, odejdeme z jeho domu, nedovolíme mu, aby nám mohl projevovat svou dobrotu a lásku. Bůh respektuje naši svobodu a nevnučuje se.

Pokud si chováme srdce dítěte, které se pyšně nevypíná, ale je si moc dobře vědomo, že potřebuje Boha, budeme žít k jeho radosti, a tak „posvěcovat jeho jméno“.

P. Josef Pohanka

Tip na výlet Bzenec

Zřícenina kaple sv. Floriána na Starém hradě nad Bzencem (2012)

Opravená kaple sv. Floriána a Šebestiána na Starém hradě nad Bzencem (2018)
Stavba původní kaple sv. Floriána a Šebestiána na místě bývalého hradu byla zahájena v roce 1703 z podnětu hraběte Erdmana z Proskova, byl držitelem bzeneckého panství od roku 1701. V interiéru kaple se nacházel obraz sv. Floriána od neznámého umělce, bohatě zdobený rám dal zhotovit donátor, který jej také opatřil svým erbem. Pro věž kaple nechal hrabě Erdman ulít zvon s latinským nápisem. Český překlad tohoto nápisu zní: „Erdman Krištof S. Ř. Ř. hrabě z Pruskova, J. C. V. komoří, tohoto domu zakladatel. Roku 1703.“ Pod tímto byl nápis „Sv. Florián a Šebestián, patronové bzenečtí“. Interiér kaple popsal Josef Hanák následovně: „Má ovální klenbu, spočívající na široké římsce, kterou jako by nesly imitované sloupy s jednoduchými hlavice-mi. Jak jest až dosud patrno, byly sloupy i římsa z umělého mramoru. Kaple má čtyři pavlače s půlkruhovými okny dovnitř, dvě vzadu a dvě vpředu, na ně se vystupuje po kamenných, pěkně opracovaných schodech. Na pravé zadní pavlači byly i malé varhany. Také zevnějšek kaple působí milým dojmem: Průčelí jest ladně rozčleněno imitovanými sloupy a římsami, na každé straně jsou 4 široká okna, dvě a dvě vedle sebe, nad nimiž vystupovaly půlkruhové římsy.“

Bzenec kaple sv. Floriána a Šebestiána

Raně barokní kaple se právem stala poutavou dominantou Bzence i blízkého okolí. Bohužel se ale záhy stala terčem blesků, které několikrát zapálily a zničily věž i střechu kaple. Poprvé se tak stalo již v roce 1731. Na náklady obce byla znovu obnovena. V roce 1783 byla kaple v důsledku josefínských reforem uzavřena a bohoslužby zde byly povoleny až o 10 let později. Nechráněná kaple na návrší byla také poškozována prudkými vichřicemi, a proto se v 60. letech 19. století přistoupilo k zazdění podstatné části kaple, která byla navíc opatřena železnými okenicemi. Tímto byl ovšem její původní vzhled značně pozměněn. V roce 1915 opět zapálil blesk střechu kaple. Opravena byla o deset let později. Tehdy byly také do věžní bány umístěny bzeneckou obcí a farním úřadem pamětní listiny. Poslední pohromu způsobila kapli ustupující německá vojska, která ji nejprve použila jako vojenskou pozorovatelnu a v dubnu 1945 ji vyhodila do vzduchu.

O obnovu kaple se zasazoval kněz Antonín Šuránek. V době Pražského jara založil v Bzenci „sdružení na obnovu sv. Floriana“. Místní samospráva však i v souvislosti se vpádem sovětských vojsk v srpnu 1968, nevyšla tomuto požadavku vstříc. Rozbitý kříž z kaple, který mu v roce 1971 přinesla vdova po posledním kostelníkovi, nechal Antonín Šuránek opravit a umístit v nedaleké poutní kapli na svatém Antonínku.

Díky velkému úsilí a finančnímu příspěvku města Bzence byla v roce 2018 po poměrně krátké stavební době dokončena úplná rekonstrukce kaple sv. Floriána a jejího okolí. Město Bzenec tím opět získalo svou odvěkou dominantu.

Za návštěvu stojí také farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, který je cílem mnohých poutníků z okolních obcí v den svého patrocinia a kdy se konají průvody se sochami Panny Marie.

Doporučujeme

Život není čas, ale setkání

Na konci loňského roku uplynulo sto roků od chvíle, kdy se v moravských Boskovicích narodil Tomáš Špidlík. Pozdější jezuitský kněz, exulant, znalec východní křesťanské spirituality a nakonec kardinál. Dne 16. dubna to bylo deset roků od jeho smrti. Poutníci na Velehradě se zastavují u jeho sarkofágu za hlavním oltářem a tichou modlitbou vzpomínají na tohoto velikého Moravana, který drtivou část svého života prožil v Římě, ale díky svým pravidelným pátečním promluvám na vlnách Vatikánského rozhlasu byl velmi známým ve vlasti. Jeho promluvy jsou rovněž součástí každého čísla Hlasu od Panny Marie.

K uvedeným výročím napsal jeho žák a pokračovatel P. Richard Čemus SJ knížku *Život není čas, ale setkání*. Vyšla v Karmelitánském nakladatelství a je velmi vhodným pramenem k hlubšímu poznání osobnosti i díla kardinála Špidlíka.

Duchovní vedení

Nad člověkem, který se mu svěřil, otec Špidlík neměl ve zvyku vynášet soudy. Naopak povzbuzoval ho, aby odvrátil pozornost od minulosti a obrátil se k budoucnos-

ti. „Nezajímá mě, jaký jsi, ale co chceš dělat!“ odvětil mladému muži, který si mu přišel jednou postěžovat sám na sebe. Tak otevíral kajcíníkům nové obzory.

Lidé mají ve zvyku utíkat před realitou života a chovají se jako onen člověk, který hledá v noci v parku pod lampou brýle. Na otázku kolemjdoucího, kde že je ztratil, odpoví: „Támhle!“ – „A proč je tedy nehledáte tam?“ – „Protože tady je světlo! A tam tma!“ P. Špidlík nás však učí: „Bůh působí v realitě, zatímco odpůrce má zapotřebí chiméry!“ Vyjadřoval tím přesvědčení, že Boha najdeme v konkrétním životě, nikoli v našich představách. Ježíš se nevyhýbal dokonce ani smrti, ale přímo se s ní utkal: „Kristus vstal z mrtvých, smrtí přemohl smrt, a těm, kteří byli v hrobě, daroval život“ (velikonoční antifona východní liturgie).

Mnoho lidí v jeho okruhu chovalo k otci Tomášovi naprostou důvěru. Svěřovali se mu i s velmi osobními problémy, protože cítili, že mu mohou otevřít své nitro, aniž by se museli bát, že budou vystaveni zvědavosti nebo zranění. Jak dokázal zacházet s lidmi, nevyjádřil nikdo tak výstižně jako Martin Petiška, který na něj neváhal vztáhnout slova Hymnu k Duchu svatému: „Něžný duši příteli...“ Kdo s otcem Špidlíkem hovořil, mohl si být jist tím, že pro něj neexistuje nikdo důležitější než ten, který právě seděl proti němu a komu soustředěně naslouchal. Dovolil bych si tvrdit, že v rozhovoru se Starcem se zastavil čas a člověka ovanula věčnost, nikoli jako nekonečná doba – ale jako intenzita setkání.

Pater Špidlík nehleděl ani do minulosti, ani do budoucnosti, ale byl přítomen celou svou bytostí v okamžiku. Proto setkání s ním mělo předchůť věčnosti. Snímal z lidí břímě strachu a budil v nich sílu žít, a proto si plně zasloužil, aby byl nazýván „otec“, protože duchovní otec plodí v duchovním dítěti nový život z Ducha. Podvědomě to museli cítit všichni, i tzv. nevěřící. Krásně to vyjádřil jeden vysoký český diplomat, který po smrti kardinála Špidlíka řekl: „Nikdy jsem se nesetkal s člověkem, který by ve mně probouzel to nejlepší, co ve mně je tak, jako otec kardinál.“

K zamyšlení **Úspěchy a neúspěchy**

„Čest práci!“ říkalo se za totality nahlas, upřímně či neupřímně. Ale obojích bychom se mohli zeptat: „Každé práci, i té, co se vám nepovedla?“ Je jisté, že i těm, kdo jsou schopní a rádi pracují, se všelicos nepovede. To je pak rozladí a bere jim to chuť k životu. Proto říkáme každému, kdo něco začíná: „Přeju vám mnoho úspěchu.“ Co ten úspěch, ke kterému tolik spěcháme, vlastně je? Ve světě je všechno v pohybu, co je živé, je aktivní, vyvíjí se, roste podle své vlastní přirozenosti. Když na poli vyrostete něco jiného než to, co jsme zaselí, nebo jinak, než jsme očekávali, povzdychneme si: „Nepovedlo se to.“ Máme životních neúspěchů mnoho? V tom se lidí velmi liší. O jedněch se říká, že se narodili v neděli, ale tzv. pátečních dítek je daleko víc. Pro obojí však platí: Nedávat se odstrašit neúspěchy, vytrvat, aby úspěchy zvítězily. Jakou metodou toho dosáhneme? Podívejme se na problém ze tří pozic: z hlediska čistě lidského, všeobecně náboženského a typicky křesťanského.

Správný lidský postoj k této otázce se označuje známým slovem: moudrost. Moudrý je ten, kdo zná své síly, dobře odhadne, co dovede, a použije těch prostředků, které mu poslouží k dosažení cíle. Je to podmíněno jeho nadáním, silou zdravé duše a také vzájemným poučováním a školením různého druhu. Nesmí se tu zapomínat na jedno: naučit se správně se postavit k neúspěchu. Příslovecně se to dá říci takto: dobrý horolovec si nepoláme kosti ani když spadne ze skály. Upozorňuje se, že neúspěchy jsou jako protivný vítr, který probudí růst pevnosti kmene stromu, aby se nezlomil. Jak dlouho? Co nejdéle, ale nakonec se každý strom zlomí nebo uschne a každý silák umře. S tím posledním neúspěchem ať se každý smíří. Člověk umře, ale jeho dobré dílo zůstává. Stavíme proto pomníky padlým. Ty padlé hrdiny lidé začali zbožňovat.

To vede naši pozornost k druhému postoji, který jsme nazvali všeobecně náboženským. Začíná tím, co nazvali učeným slovem „vědomí transcendentna“. Lidé si uvědomují, že do jejich života zasahují i vyšší neviditelné síly zla i dobra. Spontánně usilují o to, aby navázali styk s těmi dobrými, s bohy, prosí je o pomoc a sílu. Velké úspěchy připisují více jim než své dovednosti. V čisté formě se setkáváme s tímto postojem v Bibli, ve Starém zákoně. Jahve je tu stále ku pomoci svému lidu, přemáhá všechny potíže. Symbolicky je to znázorněno cestou z egyptského zajetí do svobody ve vlastní zemi, Bohu Izraele se přičítají vítězství v boji s mocnými nepřáteli. Kromě toho dovede přemoci i neviditelnou příčinu všech neúspěchů, tj. očistit lidské duše od hříchů. Přesto však i tu zůstává jedna slabost. Nezabavuje člověka od neúspěchu posledního, tj. od smrti. Ale i tu vstupuje nový příslib: „Duše spravedlivých jsou v ruce Boží.“ Doznívá tu tedy stále jeden pesimistický tón: konečný životní úspěch bude až v budoucnu, zdá se tak neslučitelný s přítomným životem. Proto plně úspěšný život náboženství definitivně přesazují do nějaké nové cizí vlasti nadzemské.

Co k tomu může ještě dodat křesťanství? Co podle evangelia udělal Kristus? Shrnul ve svém vlastním životě všechny neúspěchy, které mohou lidi postihnout a všechny přemohl. I smrt? I tu. Ale tu zůstala otázka přece jakoby nedořešená. I smrt přemohl zmrtvýchvstáním, ale v zápětí nato se vznesl na nebe a návrat slíbil až v nejisté budoucnosti. Bude to úspěch definitivní, neobyčejně okázalý podle prorockého popsání v Apokalypse. Ale co pro dnešek? Zopakujme si první a nejdůležitější prvky naší víry o Kristu. Je současně člověk a Bůh. Trpěl jako člověk, jako Bůh trpět nemohl, jako člověk zemřel, jako Bůh je nesmrtelný. V Bohočlověku se spojilo v této jedné osobě to, co je jinak neslučitelné: smrt a věčný život, utrpení a dokonalé štěstí. Hleděno očima víry je tedy současná i Kristova smrt i vzkříšení. „Kdy Kristus vstal z mrtvých?“ ptají se duchovní autoři východní maronitské církve. Odpovídají: na Velký pátek ve tři hodiny odpolední. A kdy se to zjevilo tělesným očím lidí? Na Velikonocní neděli ráno. Zdá se nám to divné? Připomeňme si, co se děje v křesťanském obřadu. Je to symbol smrti, původně se totiž křtěný pod vodu úplně potápěl a děje se tak dodnes na východě při křtu dětí. Ale okamžitě se z vody vytahuje k novému životu. Žijeme-li duchovně ze křtu, tedy stále umíráme a vstáváme současně.

Tělesnými očima to nevidíme. Ale světci, kteří byli v duchovním životě pokročilí, to někdy vnímali, jinak by byly jejich výroky nepochopitelné. Patronka nemocných

sv. Lidvína měla velké bolesti, pomýšlela na sebevraždu, vždyť nemohla ani číst. Ale kněz jí dal křížek: „Tu máš knížku na čtení ve dne i v noci.“ Četba zapůsobila. Řekla pak něco, co nemohli pochopit jiní: „Kdybych věděla, že si jedním Zdrávasem vyprosím zdraví, tak bych se ten Zdrávas nepomodlila.“ Když slyší takový výrok nevěřící, považuje to za patologii, úchylnost. Takové by to ovšem bylo, když nevěříme osobě samé, které to řekla, že i v té bolesti se cítila šťastnou ve spojení s Kristem, který prožíval smrt jako současně i přemořenou. Tak také mluví o smrti Kristově i sv. Pavel. Co to však má znamenat pro nás, kteří tak daleko nejsme? Druhý vatikánský koncil vydal také jednu konstituci, která má název Radost a naděje. Oč tu jde? Můžeme to zkráceně říci takto. Ve světě je dnes mnoho lidí skleslých. Roste technika a blahobyt, ale lidé, a to i mladí a svěží, se cítí zklamaní a opuštění. Obviňují i církev, že místo povzbuzení hlásá potřebu zapírat se a snášet trpělivě kříž. Nemůžeme mít opravdu radost z toho všeho, co Bůh stvořil k našemu štěstí?

Odpověď na tu námitku máme ve světle víry: slovo evangelium znamená „radostnou zvěst“, uvěřit a zažít, že je všechno, co prožíváme, k našemu dobru a že nás od toho nemohou odvést ani neúspěchy jakéhokoli druhu. Před časem vydali v Holandsku knihu vzpomínek konvertitů k víře s nadpisem *Ti, kdo našli štěstí*. Čte se tam vzpomínka jednoho malíře, který oznámil dobré, ale málo věřící matce, že se stal věřícím a že myslí i na možnost stát se mnichem. Zhrozila se toho, důvodům nevěřila. Ale přesvědčil ji nakonec tím, když uviděla, jak je šťastný. Nejlepší důkaz víry. Pokusme se jej dávat i my.

Tomáš kardinál Špidlík

Moc nemoci

Kdo na tomto světě by byl rád nemocen?! Nemoc, jak naznačuje samotný výraz, znamená něco nemoci, nebýt sto konat to, co by člověk jinak rád dělal; nemoc je omezení, je snížení „kvality života“, jak se dnes říká. Proč zrovna já? – ptá se chorý člověk podobně jako starozákonní Job, který volá k nebi: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi? [...] měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny [...] plynou bez naděje [...] mé oko již nikdy neužrjí štěstí.“

Ve Starém zákoně je nemoc často chápána jako trest za spáchaný hřích. Činí člověka nečistým, má za následek odloučenost od Boha a vyloučení ze společnosti lidí, například při malomocenství. Už prorok Izaiáš ale ohlašuje čas, kdy Bůh odpustí každou vinu a vyléčí každou nemoc (srov. Iz 33,24). Že však ani Starý zákon nehledá v každé nemoci něčí vinu, vyplývá z toho, že o Jobovi Písmo výslovně říká, že byl spravedlivý, to znamená, že se před Bohem ničím neprovinil.

Podobně Evangelium nedává hřích a nemoc do přímé, osobní souvislosti. Známe sice scénu, kdy Ježíš léčí chromého se slovy: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“ (Mk 2,5) To však nevyjadřuje kauzální závislost, ale poukazuje na to, že Ježíš nepůsobí pouze jako lékař těla, ale také má moc odpouštět hříchy – nemoc duše. Církevní Otcové

proto rádi zdůrazňovali, že hřích je výrazem vnitřního zranění. Proto má Ježíš s hříšníky soucit. Ježíšův soucit s trpícími jde tak daleko, že se s nimi zcela ztotožňuje: „Byl jsem nemocen, a navštívili jste mě...“ (Mt 25,36.40). Celým životem pak Ježíš ohlašuje ještě mnohem radikálnější uzdravení: vítězství nad smrtí skrze svou velikonoční obět.

Vykoupení znamenalo pro starozákonního člověka především dvojí: vysvobození ze zajetí a uzdravení. Četná uzdravení nemocných a vysvobozování z pout posedlosti, která Ježíš koná, jsou jasným znamením příchodu Božího království. S Ježíšem nastává nové stvoření, osvobozené od hříchu, který odloučil od Boha a přinesl bolest a smrt. Aby opět uvedl člověka do důvěrného vztahu s Bohem Otcem, Boží Syn vzal na sebe všechny důsledky hříchu prarodičů a vyhnání z ráje, tedy nemoc, bolest a smrt. Kristus musí doslova projít branou smrti, tím ji však promění v bránu k životu.

Svým utrpením a svou smrtí na kříži dal Kristus bolesti nový smysl – může nás připodobnit Kristu a spojit s jeho vykupitelským dílem. Nemoc se z prokletí může stát požehnáním a dát zakusit zvláštní Boží blízkost. Už Job nakonec pochopil, že Bůh jej v souzení neopustil, ale naopak se mu dal jedinečným způsobem poznat, takže vyznává: „Dosud jsem o tobě jen slyšel pověsti, teď tě však na vlastní oči spatřuji.“ (Job 42,5) V tomto smyslu chápeme, proč staří mniši tvrdili, že každý mnich by měl mít nějakou nemoc. Maronitská mniška sv. Rafqa si utrpení jako účast na Kristově oběti dokonce vyprosila. Sv. Ignác v Exerciiciích nabádá zůstat indiferentní a „nepřát si více zdraví než nemoc“ (Ex 23), protože nevíme, co nám nakonec víc napomůže spasit svou duši, tedy dojít k cíli, pro který jsme stvořeni.

Apoštol Pavel, kterého sužovala nemoc a slabost, prožíval Kristovu dobrou zvěst doslova na vlastním těle. Dostane se mu takového duchovního poznání, že cítí jako svou povinnost předávat je dál: „Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. [...] U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.“ (1 Kor 9,16-19.22n)

A přesto platí: Kristus svět vykoupil, a přesto každý musí nemocí, bolestí a smrtí teprve projít. Proč tomu tak je, nám rozum nevysvětlí. Stojíme tu před Božím tajemstvím. Bůh si svá tajemství však nenechává pro sebe, ale zjevuje nám je v míře našeho duchovního růstu. Právě ten je ale spojen s bolestí. Přijetí vůle Boží, které nerozumíme, je dokonce jistým druhem umírání; je-li však spjato s vírou v Krista, dává už zde na zemi zakusit život věčný: „Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!“ (Žl 27,13), můžeme vyznat se žalmistou a vzdát pak Bohu dík: „Chvalte Hospodina, neboť je dobrý. Uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány obvazuje.“ (Žl 147)

Richard Čemus

Co jsme se mohli naučit v době epidemie?

Na pandemii koronaviru jsme nebyli připraveni. Mnozí byli tou situací zaskočení, byli překvapeni jednáním vlády a dalších veřejně působících osobností, ale nejen

tím. V každé době k nám Bůh mluví, jak to čteme v listě Židům: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky.“ (Židům 1,1.) Také v této době k nám Bůh mluví. Nejenom že chce mluvit, ale mluví. Jde o to, abychom byli k jeho Slovu vnímaví...

Shromáždování do stodol

Lidé během pandemie koronaviru mimo jiné také horlivě nakupovali, dělali si zásoby. Tak se teď (několik měsíců poté) ptám, jestli nějak reflektují své tehdejší chování. Samozřejmě jsem také přemýšlel, jestli nemám něco nakoupit, ale nakonec jsem to neudělal. V naší komunitě jsme si žádné zásoby nedělali, ale nic nám nescházelo. Myslím, že nakupování do zásoby bylo zbytečné. Celá ta záležitost je ale pro nás dobrým zrcadlem a klade nám otázku: jak se máme v takové (a v každé další podobné) situaci chovat? Kdo vyvolával paniku? Ti, kteří mají zboží na prodej, se ho samozřejmě snaží různým způsobem prodat a zákazníci jsou schopni na to skočit. Vzpomínám si, jak jsem byl asi před 30 lety na návštěvě u jedné polské rodiny, zrovna v době výjimečného stavu. V koupelně měli zásobu šamponů na několik let. Říkal jsem si – proč? Někdy je samozřejmě třeba udělat si zásobu, ale ne tak velkou, aby nás zatěžovala. Kdosi mi vyprávěl, že koupil dům, který nebyl vyklizený, bylo v něm hodně zásob, mimo jiné i spousta hřebenů. Kolik hřebenů ale jedinec v životě opravdu potřebuje? I v tomto se ukazuje, jak se stavíme k realitě. K zamyšlení se nabízí slovo z evangelia: „Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (srov. Matouš 6,33) V naší společnosti není mnoho věřících, ale strach a panické nakupování se zřejmě netýkalo jen nevěřících. Jde o jeden z příkladů události, která je pro nás zrcadlem a výzvou, abychom zpytovali svědomí. Nikoli proto, abychom viděli, jak jsme špatní. Ale proto, abychom přicházeli k pravdě. Pán Ježíš přece říká: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Je třeba reflektovat nejen své chování, ale i chování druhých; ne proto, abych kritizoval, ale abych se učil, jak já sám se mám chovat. Možná by bývalo dobré položit si otázku, jestli bylo nutné nakupovat tolik zásob. Člověk, kterému se urodilo na poli, přemýšlí, co má dělat. Zbourám stodoly a postavím nové, větší, tam shromáždím své obilí a budu mít dostatek na dlouhá léta. (srov. Lukáš 12,18) Přemýšlejme o tom, co shromáždujeme. Na co dáváme důraz? Čemu věnujeme svou energii?

Narizení a zakazy

Jak se stavíme k narižením a zakazům? Někdy je chceme obcházet, a tak je interpretujeme podle svého. Především bychom ale měli zkoumat jejich smysl. Například dopravní předpisy člověk může také buď respektovat, nebo je ignorovat, ale nemůžeme popřít, že mají svůj smysl. Existují samozřejmě i některé nesmyslné příkazy, u nichž nevíme, k čemu slouží. Proto je třeba narizení a předpisy v každé oblasti vysvětlovat, aby jim lidé porozuměli. Když pochopíme smysl příkazů, záleží pak už jen na nás, nakolik je budeme respektovat.

Také v církvi, v našich farnostech a v kostelích, u kněží i u věřících můžeme sledovat různé postoje, například k nošení roušek nebo k používání dezinfekce. Zase si

musíme položit otázku, k čemu roušky nebo dezinfekce slouží. Nejde tu jenom o mě, ale také o to, abych chránil druhé. Ve všech případech platí, že nic bychom neměli přehánět, ctnost leží vždycky uprostřed.

Objevme vlastní možnosti

Pandemie koronaviru ukázala také naše možnosti, ukázalo se, kým opravdu jsme. Telefonovali mi během karantény lidé, které jsem já sám považoval za potřebné; ale oni sami nabízeli svou pomoc, protože věděli, že je to důležité. Měli bychom trochu změnit svůj pohled na společenství – na církev, na farnosti i na rodinu, abychom viděli situaci novými očima. Vzpomeňme na Skutky apoštolů, v nichž je psáno, že když počet věřících rostl, bylo stále těžší postarat se o jejich rozmanité potřeby. Apoštolové už to nezvládali, protože jejich hlavním úkolem bylo hlásání evangelia a modlitba. Potřební lidé si stěžovali, že se jim nedostává pomoci; apoštolové ale říkali, že by nebylo správné, aby zanedbávali hlásání Božího slova. „...vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou,“ stojí v Písmu (Skutky 6,3). Našli se pak úžasní lidé, Štěpán, Filip a další, kteří až dosud nedostali příležitost. Nouze ukázala, čeho je kdo z nich schopen, dostali možnost projevit své schopnosti. Když pak dělali to, co jim bylo svěřeno, hlásali také Boží slovo. Byl to tedy také krok, který jim pomohl ještě více se projevit v církvi. Podobné je to i v naší době: buď se bude člověk sám hlásit k tomu, co může udělat, nebo může dostat úkol od společenství. Otevře mu to pak možnosti, také k novému hlásání evangelia.

Je rozdíl mezi přijímáním úkolu na západě a tady u nás, východněji. Když člověk z nějaké západní země dostane úkol, zaraduje se: „To je úžasné, to bude legrace...“ U nás (na východě) je to jiné: „Zase nějaké těžkosti, zase nějaký problém...“ To jsou úplně rozdílné postoje! Nebojme se nových možností, objevujme nové příležitosti.

Nikdo nesmí zůstat v anonymitě

Karanténa v době epidemie koronaviru odhalila také jeden z našich nedostatků: neznáme lidi. Já tady [ve farnosti Plzeň-Bory] působím třetím rokem, takže některé tváře už znám. Ale nevím, jak se kdo jmenuje, nemám na farníky kontakt. Tohle je důležitý úkol pro celou farnost – aby nikdo nezůstal v anonymitě, aby nikdo nezůstal sám. Nejenom v době pandemie, ale i v jakékoli jiné (náročné) situaci. Je nutné, abychom měli kontakty, abychom znali lidi kolem sebe a věděli o nich.

Katecheze dospělých

Určitým způsobem žijeme svůj náboženský život, ale jakou má hloubku? Vzdělávání ve víře ne všechny přitahuje, je třeba zvolit správnou formu. Když připravuji na křest dospělé a čtu jim např. krátké, výstižné katecheze sv. Cyrila Jeruzalémského, myslím, že leckomu mohou otevřít oči.

Kdysi za mnou přišla jedna paní a říkala mi, že nebude chodit do své domovské farnosti, protože v ní působí ženatý (řeckokatolický) kněz. Ten kněz byl zkušeným, oblíbeným zpovědníkem, ale některým lidem zkrátka vadilo, že je ženatý. Nenapadlo

mě v tu chvíli nic jiného než té paní říct, že svatý Petr byl také ženatý, a je v nebi. „Je v nebi!“ divila se a byla velmi překvapena. Jako by manželství bylo nějakou překážkou.

Ve farnosti je hodně důležité společenství. Společenství v modlitbě mi velmi pomáhalo i při mé duchovní formaci. Ne všechno musím převzít, ale můžu se od ostatních inspirovat. Na jednom takovém společenství v Ostravě jsem se před mnoha lety nahlas modlil za různé věci, které mě tížily. Pak mě napadlo, jestli jsem tím lidí zbytečně nezatěžoval. Druhý den ke mně ale přišel kdosi na zpověď a říkal mi, že se ho ta má modlitba velmi dotkla. Je to jeden z takových příkladů, jak si navzájem můžeme pomáhat, i když to třeba ani nevíme. Když projevíme své slabosti, můžeme někomu pomoci.

Richard Wurmbbrand v knížce *V Božím podzemí* popisuje příklad z období, kdy byl ve vězení. Na jedné cele bylo hodně duchovních z různých církví. A mezi nimi i jeden pastor, kterého ostatní považovali téměř za světce. Jednou ho rozčílila nějaká maličkost, nepodstatná věc. Pak za ním někdo přišel, objal ho a poděkoval mu, protože pochopil, že i on má šanci. Někdo by se pohoršil, ale ten člověk vnímal na pastorem rozčilení to pozitivní. Je třeba zbavit se strachu, když ukážu svou slabost před druhými, protože pro ostatní může být povzbudivé, když vidí člověka žijícího v pravdě a bez přetvářky. Vždycky musíme ostatní povzbuzovat a poukazovat na to, co je pozitivní.

Také v době epidemie jsme viděli v televizi samé negativní zprávy: jen nemoc a smrt. Protiváhou snad může být TV Noe, která chce být televizí dobrých zpráv. My křesťané máme povinnost evangelizovat, tedy předávat dobré zprávy. Nikoli uměle, nemusíme dobré věci vytvářet, ale musíme se učit je vidět. Je třeba vnímat všechno krásné, ať už je to procházka v parku, nebo blízkost cizího člověka, který vyjádřil svou otevřenost tím, když mě v restauraci poklepal po zádech... Možná ani nevěděl, co pro mě jeho spontánní chování znamenalo.

I v zátěžové situaci, kterou byla pandemie, máme vědět, co je třeba dělat, co je potřebné. Ale je to nutné? Očekává to ode mě Bůh?

Martě vadilo, že jí její sestra nechala obsluhovat samotnou. Ale Ježíš říká Martě: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí.“ (Lukáš 10,41) A to jí pomohlo. Ona nezahořkla, nenaštvala se ještě více na Ježíše. Když pak Ježíš šel vzkřísit Lazara, ona mu první vyšla vstříc. To slovo jí pomohlo.

Je pro nás velkou výzvou, jak se zachováme. Jestli zalezeme do své ulity, nebo se budeme ptát, co můžeme udělat.

P. Bogdan Stępień, OSPPE

Adorace ve vlaku

Velkou část života trávím na cestách ve vlaku. Kdyby se ty hodiny nasčítaly, konečná cifra by byla v řádu roků. Naučila jsem se ten čas využívat maximálně smysluplně i příjemně.

Někdy jen odpočívám, jindy pracuju, otevřu notebook a napíšu nějaký článek,

vyřídím e-maily, odpovím na smsky. Často jen pozoruju ubíhající krajinu a modlím se. Nikdo mne neruší a netuší, co dělám a jak to dělám. Mám moc ráda jednu modlitbu, která je i zhudebněná. V podstatě v ní jde o vyjádření úcty Ježíši přítomnému ve svatostánku. Jakmile z okénka vlaku zahlédnu věž nějakého kostela, připomenu si, kdo je fyzicky uvnitř, a hned v duchu spustím:

Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš,
jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš.
Zrakem, hmatem, chutí, tebe nevnímám,
a jen sluchem svým tě jistě poznávám.
Na kříži jsi tajil jenom božství své,
zde je také skryto člověčenství tvé.
V obojí však věřím celým srdcem svým,
o milost tě prosím s lotrem kajícím.
Rány tvé jak Tomáš vidět nežádám,
že jsi Pán a Bůh můj vroucně vyznávám.
Rač mé chabé víře větší sílu dát,
více v tebe doufat, víc tě milovat.

(Z hymnu sv. Tomáše Akvinského, Kancionál č. 712)

Naše země je kostelíčky tak hustě posetá a vlak jede tak rychle, že mám tak stále co dělat... Jedu někdy non stop i několik hodin. Ještě mě to neomrzelo. Do toho se každou chvíli za oknem objeví hřbitůvek, tak mezi to stříhnu střelnou modlitbu za zemřelé a zase pokračuju. Přece ten čas neprozahálím.

Marie Svatošová

Pro zasmání

Za biskupem přijde farář a sdělí mu, že si jeden jeho farník přeje pokřtít psa. Biskup se proti tomu prudce ohradí.

„Ale ten člověk daruje farnosti 50 tisíc euro!“ namítne farář.

Biskup po rychlé úvaze přikývne a dodá:

„Na bířmování ho pošlete ke mně!“

Jeden vrah je odsouzen k smrti na elektrickém křesle. Před smrtí k němu starostlivě přistoupí kněz.

„Synu, co pro tebe mohu udělat?“

„Otče, držte mě za ruku!“

Z vyprávění jednoho faráře:

Po mši v našem kostele mi jedna maminka prozradila, jak udržela své dítě v klidu. Byl to pořádný živel. V polovině kázání mu pošeptala: „Jestli nebudeš zticha, pan farář ztratí nit a bude muset začít kázat od začátku!“

Zadáno pro děti

JSME PILNÍ, NEBO LÍNÍ?

Píle nemusí být horečnou činností nebo workoholismem. A lenost se nemusí projevovat jako nicnedělání. Odkládání povinností a útěk k činnosti, která je nám milejší, je také druh lenosti. Následující otázky nás přivedou k zamyšlení, jak na tom jsme.

- 1. Co udělám, když se mi do nějaké práce nechce?**
 - a) rozhodně ji odmítnu
 - b) vymyslím důvod, proč ji nemohu udělat, nebo ji aspoň odsunu
 - c) přemohu se a udělám to, co je potřeba
- 2. Mám nějaký úkol nebo jsem něco někomu slíbil/a?**
 - a) když se mi nechce, tak to neudělám
 - b) odsunu to a stále dělám všechno jiné než to, co bych měl/a
 - c) udělám to co nejdřív, abych pak měl/a volno
- 3. Jak to u mne vypadá s úklidem?**
 - a) neuklízím, stejně to za chvíli bude zase tak
 - b) uklízím tehdy, když má někdo přijít
 - c) uklízím po sobě průběžně, jinak bych se necítil/a dobře
- 4. Dodržuji každodenní tělesnou hygienu?**
 - a) nepřeháním to, špína posiluje imunitu
 - b) občas ano, jen někdy to odbudu
 - c) ano, bez řádné hygieny si nedovedu představit ani jeden den
- 5. Modlím se, budu svůj vztah k Bohu?**
 - a) modlím se jen z povinnosti, nebo když mi něco hrozí
 - b) mívám dny, kdy to nedávám, ale občas se modlím
 - c) ano, pravidelně, modlitba je pro mě důležitá
- 6. Jak ráno vstávám?**
 - a) když se mi nechce, nevstanu
 - b) budík mi zvoní několikrát, než se přinutím vstát
 - c) když budík zazvoní, hned vstanu
- 7. Co pro mne znamená účast na nedělní mši svaté?**
 - a) na mši nechodím, nic mi to neříká
 - b) na mši chodím nepravidelně
 - c) bez nedělní mše by pro mne nebyla žádná neděle

Jakou známku bych si dal/a, pokud jde o píli?

Prosíme, abychom mohli žít...

Proč nastal večer a zmatek po světě celém,
jako by vypukl boj s neviditelným nepřítelem,
šířil se rychle jako zběsilá, nebezpečná saň,
nezničí ji prý ani atomová zbraň.

Však úsměv nám všem ztuhl ve tváři,
jak čekáme pozvolné uvolňování, až nám zazáří
jako slunečního paprsku svit
až nám napoví, že budeme opět klidně žít.

Jan naše hrdé „Já“ zemřelo a zrodilo se „My“,
jak bratrsky se spojila společnost lidí,
uznali, že jen „Láska hory přenáší“,
jen láska spojuje a milosrdný Bůh všechno vidí.

Ano, milosrdný Bůh všechno vidí a slyší,
ten pláče nad hroby zemřelých a zoufání nemocných,
prosíme, Bože, ať ten žal a bolest veliká se ztiší,
prosíme, Bože, znič tu zlou nemoc, ať se nikdy nevrátí.

Bože Stvořiteli, milosrdný Otče,
slyš chvalozpěvy, modlitby tisíce růženců, mešní oběti,
slyš naše slova slibů tolik smělá,
dej nám sílu žít podle Božího Desatera,
aby utrpení tvého Syna Ježíše Krista
nás vedlo cestou, která je pravá a jistá.
Pane Ježíši, zůstaň s námi, neb se připozdívá!

Nejsvětější Boží Rodičko, naše dobrá Maticčko,
tys vždycky chránila nás a naši zemi,
Kněžno máje, Paní s liliemi,
v dobách děsivých, když svět se strachem chvěl,
u tebe, Matko, jedinou útěchu lid měl.

My víme, že milosrdný Bůh Otec nás nechce trestat,
my bujností, nekázní, marností nevíme co už,
chce nás své pozemské děti vychovávat,
abychom, když máme vše, co jsme chtěli,
abychom snad žili a nezvlčeli.

Proto my v slzavém údolí voláme k tobě,
Matičko, prosíme tě, zadrž svou láskou
trestající Boží dlaň,
přimluv se za nás a ode všeho zlého
nás opatruj a chraň.

Natisíckrát buď pozdravena,
ó Matičko naše milá,
pros za nás věčného Otce,
jehož Syna jsi porodila.

Jarmila Urbánková

Zlatá sobota letos připadá na 12. září. Pokud to dovolí okolnosti, program pouti bude obvyklým způsobem. Aktuální informace sledujte na webových stránkách farnosti nebo Obce Žarošice.

**Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34
www.zarosice.estranky.cz**

**Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 2. srpna 2020.**